

ת"ד 8901/12/19 - משה ליבנה - נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 8901-12-19 מדינת ישראל נ' ליבנה
תיק חיצוני: 221284/2018

מספר בקשה: 3

בפני כבוד השופטת רות פלג בר-דיין
מבקש משה ליבנה - ע"י ב"כ עו"ד מור יוסף
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 21/3/21 בנוכחות באי כוח הצדדים.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום ממנו עולה כי ביום 16/5/18 סמוך לשעה 21:30 נהג רכב פרטי בתל אביב ברח' ראול ולנברג לכיוון מזרח והתקרב לצומת עם רחוב משמר הירדן. מדובר בצומת מרומזר ואותה עת פעלה מערכת הרמזורים כתקנה.

בכתב האישום המקורי הואשם המבקש בנהיגה בקלות ראש עת לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, נכנס לצומת בפניה שמאלה לכיוון צפון בניגוד לרמזור אדום שדלק בכיוון נסיעתו, לא הבחין מבעוד מועד ברכב מסוג סובארו אשר הגיע מימין לכיוון נסיעתו ונכנס כחוק לצומת, חסם את דרכו וכלי הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבל הנאשם בגופו וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

העבירות אשר יוחסו לנאשם הן נהיגה כשברמזור אור אדום והתנהגות הגורמת נזק- עבירות על תק' 22(א) ו-21(ב)(2) **לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961** (להלן: "**תקנות התעבורה**"). כן הואשם בנהיגה בקלות ראש עבירות על סע' 62(2) ו-38(2) **לפקודת התעבורה (נ"ח) התשכ"א-1961**.

ביום 21/3/21 התקיים דיון בנוכחות ב"כ הנאשם עו"ד פאלוך וב"כ המאשימה עו"ד פרי.

ב"כ המאשימה הודיע לבית משפט כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו תוקן כתב האישום והצדדים עתרו במשותף לעונש של 40 ימי פסילה בפועל, פסילה על תנאי של חודשיים למשך שנתיים וקנס לשיקול דעת.

נוכח הסכמת הצדדים, הוגש כתב אישום ממוקד המייחס לנאשם עבירה של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתק' 21(ג) לתקנות התעבורה זאת במקום עבירה של נהיגה בקלות ראש. יתר סעיפי האישום נותרו על כנם.

ב"כ הנאשם אישר את פרטי ההסדר וציין כי הוסברו לנאשם עובדות כתב האישום המתוקן והוא מבין ומודה בהם במסגרת הסדר הטיעון. משכך הורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

לאחר שמיעת טיעונים לעונש, כובד הסדר הטיעון ועל המבקש נגזרו קנס בסך 1,800 ₪ לתשלום עד ולא יאוחר מיום 21/6/21. 40 ימי פסילה בפועל מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה. למבקש ניתנה אורכה להפקדת רישיונו במזכירות בית משפט עד ליום 1/6/21. כן נפסל המבקש מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה למשך חודשיים וזאת על תנאי למשך שנתיים.

ביום 26/5/21, למעלה מחודשיים לאחר מתן גזר הדין הגיש המבקש בקשה לביטול פסק דין באמצעות עו"ד מור יוסף.

בבקשתו מציין המבקש כי יש מקום לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר המבקש כאשר יש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או על מנת למנוע עיוות דין. לטענתו לאחר קבלת כתב האישום ביום 3/5/20 פנה לקבלת ייצוג משפטי, הודיע לסנגור כי הוא אינו אשם בגרימת התאונה וברצונו להוכיח חפותו בבית משפט. עוד טען כי ביום 21/3/21 קיבל שיחת טלפון מהסנגור אשר הודיע לו על הסדר הטיעון. המבקש סבר כי מדובר ב"קצר" בתקשורת או באי הבנה עם הסניגור **"השיב כי עליו לבדוק מה באפשרותו לעשות כאשר בכוונתו לבטל את גזר הדין"** (סע' 5 לבקשה).

עתה עותר בבקשה לביטול פסק דין, מציין כי זקוק לרישיונו במסגרת עבודתו כאיש עסקים ולניהול עסקיו בהם חברה העוסקת במוצרי ברזל. עוד ציין כי לא הייתה לו כוונה להודות במיוחס לו ועל אף שנתן לסניגור יפוי כוח להגיע להסכמות בשמו היה על הסנגור להביא לידיעתו את פרטי ההסדר בטרם נתן הסכמתו.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה שעה שמדובר בפסק דין חלוט, המבקש היה מיוצג בדיון ע"י עורך דין מטעמו ובמידה ויש למבקש השגות על גזר הדין שמורה לו הזכות לערער לבית משפט מחוזי.

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת התביעה ובתיק בית משפט, החלטתי לדחות את הבקשה.

מדובר בפסק דין חלוט וחל עיקרון סופיות הדין.

למעלה מן הדרוש אציין כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדר ואולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים - כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש למנוע עיוות דין, ראה רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 29.12.09):

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. ... הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982."

אין מחלוקת כי המבקש ידע על הגשת כתב האישום נגדו עוד ביום 3/5/20. פנה לעו"ד וביום

21/3/21 היה מיוצג ע"י עו"ד מטעמו. המבקש נתן לסניגור יפוי כח המתיר לו לפעול בשמו.

לא מצאתי כל הצדקה לאי התייצבות המבקש לדיון. המבקש יכול היה להתייצב לדיונים בעניינו לו רצה לעשות כן אבל בפועל לא התייצב לאף דיון בעניינו וסמך ידיו על הסניגור. המבקש הודה כי ידע על פסק הדין עוד ביום 21/3/21 אולם רק ביום 26/5/21 הוגשה בקשה מטעמו לביטול פסק דין. לא מצאתי כל הצדקה לשיהוי בהגשת הבקשה.

יתרה מכך מסע' 5 עולה כי בשיחה עם עורך דינו דאז ציין כי ברצונו לבדוק מה ניתן לעשות- לו רצה יכול היה לבקש באופן מיידי מהסניגור להגיש בקשה דחופה לביטול פסק דין אולם לא עשה כן.

הבקשה הוגשה ע"י המבקש לאחר למעלה מחודשיים מיום מתן פסק הדין וכ-5 ימים לפני היום בו נדרש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית משפט ומשכך אף לא נעתרתי לבקשת עיכוב ביצוע גזר הדין.

גם לגופו של עניין לא נמצא טעם של ממש לביטול פסק הדין.

לא מצאתי כל עיוות דין ביחס להרשעה או ביחס לעונש אשר נגזר על המבקש אל מול חומרת העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי ואף לא בכתב אישום מתוקן.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' תמוז תשפ"א, 11 יוני 2021, בהעדר הצדדים.